

LA LECTURA DEL DIUMENGE

Manresa no és ciutat de fires i congressos, tampoc tenim allaus de visitants que trasbalsin l'exercici de la vida quotidiana, no per manca de qualitat en els atractius turístics sinó més aviat per un problema de quantitat; amb tot, els darrers dies s'ha notat una revifada cultural que ens posa en el mapa. Estem plenament endinsats en un fantàstic cicle com és el «Tocats de Lletra» i acabem de tancar una notable i reeixida edició de la Fira Mediterrània, les xifres ho confirmen: Més del 80% d'ocupació tot just aixecar les restriccions per la pandèmia, 88 companyies, 105 funcions de les quals 44 van ser en caràcter d'estrena, 16 espais oberts al públic i 1.221 professionals acreditats; són dades de l'organització i l'Ajuntament.

Els resultats apunten que el forat de mancances que tenim per fer més atractiu el panorama manresà es podria omplir amb una potent oferta cultural si mantenim el llistó amb la implicació del

Queda't si pots

Joan Barbé

GUIONISTA I AUTOR

► TWITTER: @Joan_Barbe

sector i les institucions. Ara bé, de les xifres d'èxit de la Mediterrània n'hi ha una que ha despertat curiositat per part de diferents ciutadans i ciutadanes a les xarxes socials: La quantitat de professionals acreditats és extraordinària; per fer comparacions amb altres esdeveniments culturals de reconeguda potencia i solvència, a Manresa hem superat amb escreix els de la Fira de Tàrraga i Déu n'hi do comparant-los amb els del Festival de Sitges –amb una de les ofertes hoteleres més importants del país– que volten els

dos mil. Veient aquesta munió de gent i tenint en compte l'oferta d'allotjament que presenta la ciutat, la gran pregunta de la dimensió desconeguda ha estat: I tots aquests professionals on han fet estada?

Vàries hipòtesis: Ens han fet ciutat pubilla d'Airbnb; més de la meitat eren del territori, amb el que ens haurien de fer ca-

pital permanent de la cultura catalana; el món és un mocador i s'han allotjat en cases d'amics o familiars; els hotels i residències han convertit tota la seva oferta en habitacions pastera amb possibilitat d'ocupació múltiple; els professionals són autèntics aventurers desafiadors del perill que cada dia han fet i desfet la tràgica C-55; o potser, fent honor a la seva pertinença al món de la faràndula i aprofitant el primer cap de setmana d'obertura de l'oci nocturn, van decidir empalmar de local en local bevent-se totes les copes de la nit manresana.

Conyes a banda, aquestes grans xifres, que són puntuals però tothom somnia que algun dia siguin habituals, posen en evidència que Manresa és una ciutat preparada per a una oferta cultural que va despertant, però té un problema d'acollida si volem donar l'oportunitat de pair-ho bé i dormir-ho còmodament; aquest és un problema que s'ha de resoldre, si volem passar de ser una ciutat de passa-da a una ciutat d'estada.

MIRARSO B

per Mireia Arso

FOTÒGRAFA ►
marso@regio7.cat

► EL COS ET BALLA

Pol Jiménez es va deixar anar en l'espectacle «Lo Faunal». El públic li va oferir una hora de silenci contrastat per un aplaudiment final més que rotund.

Potser ha sigut la pandèmia. O ingressar aquest any al club dels quarantins. O estar fart de si mateix. I suposo que és una manera de buscar ajuda. Però ha fet una cosa que requereix molt coratge: despullar-se en públic, sent un personatge popular, i atrevir-se a confessar una addicció. Aquí no hi ha filtres d'Instagram que valguin. S'expliquen molts acudits de borratxos i hi ha bromes sobre el que es fa o es diu quan vas pet, però admetre que tens un problema seriós amb l'alcohol, això és una altra cosa. Aquí no hi caben rialletes, per molt que el protagonista sigui expert a aconseguir que el personal es descolloni. El relat fosc de l'alcoholisme no projecta cap èpica, sinó la

Visca Aznar!

Carles Francino

PERIODISTA

firma d'una rendició. Fa un mes va comparèixer amb Buenafuente a *Late motiv* i, sense que l'Andreu n'estigués avisat, va anar desgranant, entre ocurrències i facècies, el seu procés destructiu amb la beguda i l'èxit incontestable d'haver passat l'estiu sec. Van ser quatre minuts de televisió memorables. Jo el vaig convidar l'endemà a la ràdio i allà va revelar que feia anys que bevia «no per divertir-me, sinó per silenciar pensaments», i com un pot enganyar-se passant per normal que et beguis «cinc, sis o set whiskys a les vuit del vespre».

Però el millor d'aquesta història és que té una segona volta. L'altre dia em va escriure un SMS molt ufà perquè ja feia tres mesos que no en prenia ni

una gota; però és que, a més, li havien arribat un munt de missatges de persones que havien sentit la nostra xerrada i que ho agraiïen perquè les ajudava a sortir del pou; o almenys a intentar-ho. Per això li vaig proposar tornar a *La ventana* i explicar una altra vegada la seva història. Perquè em sembla que és la millor propaganda. Al contrari del que va fer un homònim seu fa anys quan es va burlar de les campanyes de la DGT, amb allò de «no em diguis les copes de vi que he de beure, deixa'm que me les begui tranquil·lament». Aquell Aznar, José María, va ser president del Govern central i aquell dia va estar de pena. Aquest altre Aznar, Pere, és còmic, i gestos com el seu són un raig d'alegria. Visca Aznar!